

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Liškové a soudců JUDr. Hany Čvančarové a JUDr. Ivana Kratochvíla ve věci žalobce: **J P**, narozený dne **██████████**, bytem **██████████**, zastoupený JUDr. Vladimírem Doležalem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Praha 7, Dobrovského 10, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, za které jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 42, o **náhradu škody a nemajetkové újmy**, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. května 2016, č.j. 18 C 449/2013 – 129,

takto:

- I. Odvolání žalobce se **o d m í t á**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. **m ě n í** tak, že se žaloba zamítá o dalších 31.500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % z této částky od 22. 4. 2015 do zaplacení, jinak se **p o t v r z u j e**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně ve výši 40.109,08 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 393.814,94 Kč s úrokem z prodlení ve výroku specifikovaným a krukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 40.109,08 Kč, vždy do 15 dnů od právní moci rozsudku (výroky I. a III.) zatímco ohledně částky 1,219.307,10 Kč s úrokem ve výroku specifikovaným žalobu zamítl (výrok II.) Podle jeho odůvodnění uplatnil žalobce žalobou podanou u soudu dne 21.11.2013 posléze se souhlasem soudu upravenou nároky na náhradu materiální škody spočívající v nákladech na obhajobu a na náhradu nemateriální újmy z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu, k nimž došlo v řízeních vedených Okresním soudem v Chomutově pod sp.zn. [REDAKCE] a [REDAKCE] v nichž byl žalobce trestně stíhán. Jednak obě řízení trvala nepřiměřeně dlouhou dobu, jednak v nich došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, neboť žalobce byl ve věci sp.zn. [REDAKCE] posléze zproštěn obžaloby, a ve věci sp.zn. [REDAKCE] byl účasten amnestie presidenta republiky z 1.1.2013. Žalovaná se žalobou nesouhlasila a namítala, že v rámci předběžného projednání žádosti žalobce na odškodnění jí žalobce neposkytl náležitou součinnost tak, aby žádost mohla být věcně projednána, dále poukazovala na skutečnost, že účast žalobce na amnestii presidenta republiky vylučuje oprávněnost jeho nároků z titulu nezákonného rozhodnutí ve věci sp.zn. [REDAKCE] a ostatní nároky žalobce nebyly řádně prokázány. Na podkladě výsledků provedeného dokazování, které popsal, a v rámci nichž zjistil průběh obou trestních řízení vedených proti žalobci a jejich výsledky, soud I. stupně dospěl ke zjištění o skutkovém stavu, podle něhož proti žalobci bylo dne 2. 5. 2003 zahájeno trestní stíhání, řízení bylo po podání obžaloby v říjnu 2005 vedeno u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE] soud vydal dne 4. 5. 2007 trestní příkaz, po podání odporu se ve věci konalo v říjnu 2007 hlavní líčení, další hlavní líčení proběhlo v září 2007, v říjnu 2008 soud přibral znalce, znalecký posudek byl vypracován v červenci 2010, další hlavní líčení se konala v lednu, březnu, srpnu, říjnu a listopadu 2011, v prosinci 2011 soud přibral znalce, znalecký posudek byl vypracován v srpnu 2012, dne 29. 1. 2013 soud rozhodl o zastavení trestního stíhání žalobce na základě amnestie prezidenta republiky, usnesením ze dne 4. 8. 2005 bylo proti žalobci zahájeno další trestní stíhání, které bylo po podání obžaloby v lednu 2007 vedeno u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE], v období od dubna 2008 do května 2009 byl v rámci uvedeného řízení sledován stav věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. [REDAKCE] hlavní líčení nařízená od listopadu 2009 do října 2010 musela být z důvodu omluvy, resp. nepřítomnosti obhájce žalobce odročena, v lednu, únoru, březnu, květnu, srpnu, září a listopadu 2011 se uskutečnila hlavní líčení, v lednu 2012 byly provedeny výslechy dvou svědků dožádanými soudy, v dubnu 2012 vyhlásil soud odsuzující rozsudek, v listopadu 2012 a v lednu a únoru 2013 se konalo veřejné zasedání před odvolacím soudem, v únoru 2013 vyhlásil odvolací soud zprošťující rozsudek, řízení bylo pravomocně skončeno 15. 2. 2013, žalobce byl v řízení vedeném u Okresního soudu v Chomutově zastoupen obhájcem JUDr. Vladimírem Doležalem, který uskutečnil 22 úkonů právní pomoci, a to převzetí zastoupení (plná moc ze dne 24. 8. 2005), podání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, účast u výslechu obviněného dne 16. 2. 2006, prostudování spisu dne 8. 6. 2006, účast u hlavních líčení ve dnech 11. 1. 2011, 15. 2. 2011 (od 8,00 hod. do 11,00 hod.), 29. 3. 2011 (od 8,00 hod. do 10,45 hod.), 31. 5. 2011 (od 8,00 hod. do 11,05 hod.), 23. 8. 2011, 27. 9. 2011, 15. 11. 2011 (jednání odročeno), účast u výslechu svědků provedených dožádanými soudy ve dnech 17. 1. 2012 a 25. 1. 2012, účast u hlavního líčení dne 4. 4. 2012, podání odvolání proti odsuzujícímu rozsudku v červnu 2012, účast u veřejného zasedání před odvolacím soudem ve dnech 15. 11. 2012, 10. 1. 2013 a 15. 2. 2013, ve dnech 16. 2. 2006 a 8. 6. 2006 uskutečnil obhájce žalobce cesty osobním automobilem tov. zn. SEAT Toledo s průměrnou spotřebou motorové nafty 5,4 l/100 km na trase Praha – Louny a zpět, ve dnech

11. 1. 2011, 15. 2. 2011, 29. 3. 2011, 31. 5. 2011, 23. 8. 2011, 27. 9. 2011, 15. 11. 2011 a 4. 4. 2012 uskutečnil obhájce žalobce cestu osobním tov. zn. Volvo s průměrnou spotřebou motorové nafty 7,4 l/100 Km na trase Praha – Chomutov a zpět, dne 17. 1. 2012 uskutečnil obhájce žalobce cestu osobním automobilem Volvo cestu na trase Praha – Svitavy a zpět, dne 25. 1. 2012 uskutečnil obhájce žalobce cestu osobním automobilem Volvo na trase Praha – Blansko a zpět, ve dnech 15. 11. 2012, 10. 1. 2013 a 15. 2. 2013 uskutečnil obhájce žalobce cestu osobním automobilem Volvo na trase Praha – Ústí nad Labem a zpět, dne 31. 12. 2003 uhradil žalobce JUDr. Doležalovi v hotovosti částku 36.750,- Kč za poskytnutí právní pomoci v trestním řízení, dne 31. 3. 2005 uhradil žalobce JUDr. Doležalovi v hotovosti částku 47.600,- Kč za obhajobu v trestním řízení, dne 9. 11. 2006 uhradil žalobce JUDr. Doležalovi v hotovosti částku 29. 750,- Kč za právní pomoc - obhajobu v Chomutově, dne 10. 10. 2007 uhradil žalobce JUDr. Doležalovi v hotovosti částku 59.500,- Kč za obhajobu u OS v Chomutově, dne 31. 12. 2009 uhradil žalobce JUDr. Doležalovi v hotovosti částku 59.500,- Kč za právní pomoci u OS v Chomutově, žalobce uplatnil u žalované dne 21. 11. 2013 nárok na náhradu škody v celkové výši 1.100.420,- Kč s tím, že tuto tvoří náklady obhajoby ve výši 100.420,- Kč včetně DPH a odškodnění nepřiměřené délky a nezákonného trestního stíhání v řízeních vedených u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE] a [REDAKCE] žalovaná žádosti žalobce nevyhověla. S poukazem na ust. § 1 odst. 1, § 5 písm. a, b, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 31a odst. 1,2,3 a § 12 odst. 1 písm. b zák.č. 82/1998 Sb., která citoval, soud I. stupně dospěl k závěru, že žalobou uplatněné nároky jsou důvodné jen zčásti. Pokud jde o nárok na náhradu materiální škody spočívající v nákladech na obhajobu v obou trestních věcech, tato náhrada je v případě věci sp.zn. [REDAKCE] vyloučena ustanovením § 12 odst. 1 písm. b/ zák.č. 82/1998 Sb., v případě věci sp.zn. [REDAKCE] bylo prokázáno, že žalobce svému advokátovi zaplatil celkem částku 233.100 Kč, která dává součet nákladů obhajoby v obou věcech, jak je žalobce žalobou uplatnil. Podle závěru o skutkovém stavu činila náhrada nákladů na obhajobu v uvedené věci 103.064,94 Kč a v tomto rozsahu shledal nárok žalobce důvodným. V případě odškodnění nemateriální újmy žalobce z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce obou řízení soud I. stupně konstatoval, že délka těchto řízení byla skutečně nepřiměřená a žalobci náleží odškodnění, přičemž konstatování porušení práva se nejeví jako dostačující. S ohledem na celkovou délku jednotlivých řízení, složitost řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení po poškozeného, které jednotlivě rozebral v každém z trestních řízení, a modifikoval základní částku odškodnění vycházející z náhrady 15.000 Kč za každý rok řízení a ve výši jedné poloviny za první dva roky řízení, dovedl, že nárok žalobce je opodstatněn z toho titulu ve věci sp.zn. [REDAKCE] co do částky 109.500 Kč a ve věci sp.zn. [REDAKCE] co do částky 131.250 Kč. V případě požadavku žalobce na odškodnění z titulu nezákonného rozhodnutí v souvislosti s jeho zproštěním obžaloby ve věci sp.zn. [REDAKCE] považoval soud I. stupně za přiměřené odškodnění ve výši 50.000 Kč, což podrobně rozvedl. Žalobě proto částečně vyhověl a ve zbytku ji jako nedůvodnou zamítl. Odůvodnil přiznaný úrok z prodlení, který vázal na uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty k předběžnému projednání nároku a zohlednil, že žalobce neuplatnil požadavek na přiznání úroku z prodlení za nepřiměřenou délku řízení ve věci sp.zn. [REDAKCE]. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. tedy podle procesního výsledku ve vztahu k uplatněné materiální škodě a shledal nárok žalobce na náhradu nákladů řízení, které specifikoval, po odečtení jeho neúspěchu od úspěchu ve výši 20% vzniklých nákladů tj. částky 13.186,58 Kč. Ve vztahu k nároku na náhradu nemajetkové újmy vycházel z ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť výše plnění závisela na úvaze soudu, proto náklady řízení, které rovněž specifikoval, přiznal žalobci v plné výši, kterou odvíjel od ust. § 9 odst. 4 písm. a/ advokátního tarifu tj. ve výši 26.922,50 Kč náklady řízení celkem 40.109,08 Kč.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání žalobce, a to blanketové odvolání, i žalovaná, která jím napadla výroky I. a III.

Žalovaná soudu I. stupně vytýkala, že nezohlednil skutečnost, že žalobce neposkytl žalované náležitou součinnost při předběžném projednání nároku, na její výzvu nereagoval a nebylo možno nárok věcně projednat. Z toho důvodu by žalobci neměly být přiznány úroky z prodlení. Dále nebylo zohledněno, že obě trestní řízení probíhala souběžně, nelze je rozdělit na jednotlivé nemajetkové újmy. Nesprávný je i výpočet nemajetkové újmy ve věci sp.zn. [REDAKCE] a správně mělo být žalobci po modifikaci základní částky přiznáno pouze 72.000 Kč a nikoli 109.500 Kč. Setrvala na stanovisku, že v řízení nebyla řádně prokázána úhrada nákladů na obhajobu, neboť z dokladů předložených žalobcem taková úhrada nevyplývá. Navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení nebo aby jeho změnou byla žaloba zamítnuta.

Žalobce přes výzvu soudu I. stupně provedenou usnesením ze dne 20.10.2016, č.j. 18 C 449/2013-148 nedoplnil podané odvolání, které zůstalo neúplné a neprojednatelné, neboť žalobce neuvedl, v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí nebo postupu soudu a jak má být rozhodnuto. Proto nezbylo než odvolání žalobce, jak by o tom v uvedeném usnesení poučen, podle § 43 odst. 2 ve spojení s § 211 o. s. ř. odmítnout.

Z podnětu podaného odvolání žalované odvolací soud postupem podle § 212 a § 212a o.s.ř. projednal věc v mezích, ve kterých se žalovaná domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že odvolání je pouze v části týkající se chyby ve výpočtu odškodnění důvodné, jinak důvodné není.

Základní částka finančního odškodnění za nepřiměřenou délku řízení 7 let a 6 měsíců ve věci Okresního soudu v Chomutově sp.zn. [REDAKCE] činila podle odůvodnění soudu I. stupně celkem nikoli 90.000 Kč ale 97.500 Kč (15.000 Kč za první dva roky řízení, $5 \times 15.000 = 90.000$ Kč za dalších 5 let a $6 \times 1.250 = 7.500$ Kč za 6 měsíců). Po modifikaci této částky jejím snížením o 40% pro složitost řízení a rozhodování na dvou stupních soudní soustavy a o 10 % pro chování poškozeného resp. jeho obhájce, dále jejím zvýšením o 10 % pro postup orgánů veřejné moci a o 20% pro zvýšený význam předmětu řízení, je třeba základní částku celkově snížit o 20%, které představuje 19.500 Kč, takže celková výše finančního odškodnění žalobce za řízení ve věci sp.zn. [REDAKCE] činí 78.000 Kč ($97.500 \text{ Kč} - 19.500 \text{ Kč} = 78.000 \text{ Kč}$). Soud I. stupně však nesprávným výpočtem přiznal žalobci 109.500 Kč, proto rozdíl činí 31.500 Kč a o tuto částku byla změnou napadeného rozsudku ve výroku I. žaloba zamítnuta (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.). Další odvolací námítky žalované odvolací soud nepovažoval za opodstatněné. Skutečnost, že žalobce neposkytl žalované při předběžném projednání nároku potřebnou součinnost, nebránila žalované po zjištění rozhodných skutečností, třebaže se tak stalo již v průběhu řízení, odškodnit žalobci alespoň část nároků spočívajících v samotné nepřiměřené délce obou trestních řízení, protože po dobu více jak šesti měsíců (trvání zákonné lhůty k předběžnému projednání nároku) bylo řízení přerušeno, a žalovaná měla příležitost se žádostí žalobce s ohledem na obsah příslušných trestních spisů zabývat. To však žalovaná neučinila, a nebylo tak možno uvažovat o zavinění žalobce jako o důvodu pro nepřiznání úroků z prodlení. Pokud jde o námitku souběžné újmy žalobce z obou trestních řízení současně a jejího vlivu na výši nemajetkové újmy, je odvolací soud toho názoru, že žalobci mohla v každém z těchto řízení samostatně vznikat nemajetková újma vzhledem k tomu, že byl obviněn z různých trestných činů, u nichž mu hrozil různě vysoký trest, navíc jak

zástupce žalobce namítal, žalobce sám v trestních řízeních žádal o jejich spojení a společné projednání, k čemuž nedošlo. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8.11.2016 sp.zn. 30 Cdo 2586/2016, v němž se obdobně možnost vzniku nemajetkové újmy poškozenému stíhanému ve více trestních řízeních pro skutek obdobné povahy, avšak odlišný v časových souvislostech, za každé z nich nevylučuje. Za nedůvodnou považoval odvolací soud také námitku žalované, že nárok žalobce na náhradu nákladů obhajoby prokázán nebyl. Soud I. stupně se tímto nárokem zabýval velmi podrobně, objasnil, z jakých zjištění učinil závěr o tom, kolik žalobce na náklady obhajoby celkem zaplatil a jaká byla výše účelných nákladů obhajoby, která částky zaplacené žalobcem nedosahovala. Okolnost, že se jednalo o souhrnnou částku zaplacenou za obhajobu v obou trestních řízeních bez rozlišení každého z nich, nemá podle odvolacího soudu zásadní význam právě proto, že soud I. stupně vycházel z výše nákladů obhajoby pouze účelně vynaložených, a to pouze ve vztahu k řízení sp.zn. [REDAKCE] neboť na náhradu těchto nákladů s ohledem na výsledek sporu žalobce nárok měl, a protože nárok na náklady obhajoby v řízení sp.zn. [REDAKCE] z důvodu účasti na amnestii a ust. § 12 odst. 1 písm. b/ zák.č. 82/1998 Sb. žalobci nevznikl. Ze všech těchto důvodů byl rozsudek soudu I. stupně ve zbývající části výroku I. podle § 219 o. s. ř. potvrzen. S ohledem na změnu rozsudku bylo rozhodováno také o nákladech řízení před soudem I. stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.), a to shodně se soudem I. stupně podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve vztahu k rozhodnutí o náhradě škody a § 142 odst. 3 o. s. ř. ve vztahu k imateriální újmě. Přestože byla částka přiznaná žalobci za nemajetkovou újmu snížena a žaloba dále částečně zamítnuta, na výši nákladů řízení tato skutečnost vliv neměla, protože sazba mimosmluvní odměny advokáta žalobce v tomto řízení nevycházela z výše uplatněného nároku, ale z ust. § 9 odst. 4 písm. a/ ve spojení s § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb. tedy z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, jejichž počet se nezměnil. Žalobci byla proto přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 40.109,08 Kč specifikovaná soudem I. stupně v napadeném rozsudku.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle jeho výsledku. Ve vztahu k odvolání žalobce, které bylo odmítnuto, přicházela v úvahu aplikace ust. § 146 odst. 3 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., podle nichž by žalobce měl hradit náklady odvolacího řízení žalované. Ta však s odvoláním v převážné části odvolacích námitek neuspěla (§ 142 odst. 2 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.), proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **přípustné** dovolání pouze za podmínek ust. § 237 o.s.ř., a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 28. března 2017

JUDr. Helena Lišková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Ettlerová Anna